

TĀHĒKE

NR. 11 1975

Olga revolutsionäär

Noort inimest tuntakse alati säravaist silmadest, rõõmsast meeleolust ja lennukalt headest mõtetest. Just selline on praegugi revolutsiooniveteran Olga Lauristin.

Olga Lauristinil on praegu üsna mitu ametit. Ta on Välismaaga Sõpruse ja Kultuurisidemete Arendamise Eesti Ühingu naissektiooni esimees, Nõukogude Rahufondi Eesti osakonna esimees, ajakirja «Nõukogude Naine» toimetuse kolleegiumi liige... Kõigi nende ülesannete juures aga on tal ikka jätkunud aega kohtumisteks noorte ja vanadega. Linnades ja külates, tehastes, koolides ja pioneerimalevates oodatakse teda alati. Sest kõik, millest Olga Lauristin kokkusaamistel kõneleb, on meie rahva ja riigi elav ajalugu, aastaid kestnud ideekindel võitlus parema ja helgema tuleviku eest.

1921. aastal oli nooruke tütarlaps nende hulgas, kes organiseerisid Eestis kommunistliku noorsooühingu, hiljem aga moodustasid selle rakesed kogu maal. Ta oli agaramaid naistöölaliste õiguste eest võitlejaid. Kuid kodanlikus Eestis karistati karmilt inimesi, kes elasid Lenini õpetuse järgi ja sidusid oma elu võitlusega sotsialistliku riigikorra eest. Viisteist pikka noorusaastat oli Olga Lauristin suletud vangla hallide kivimüüride vahele.

... Olga Lauristini elu ja töö on pühendatud Nõukogude riigi ja rahva hüvangule. Ta organiseeris meie raadio, kirjastuste ja ajakirjanduse tegevust, oli sotsiaalkindlustuse minister ning kinominister. Olga Lauristin on kuulunud ka meie kodumaa kõrgemasse riigivõimuorganisse: on olnud NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidiumi liige.

Olga Lauristini veendumus olla revolutsionäär, alati toetada uusi, häid ja inimlikke mõtteid, teeb meile mõistetavaks tema raske, tööka ja rikka elu. Tema nooruslikkus, tema säravad silmad ja tarkus vaimustavad meid.

SIRJE ENDRE

SUUR JA VÄIKE TÄHEKE

Kaja, Mikk, Riho ja teisedki oktoobrilapsed nägid, kuidas koridori seinale suur tabel pandi. Sellel oli nii pikk ja keeruline pealkiri, et isegi teise klassi lastel tuli veerida: «So-li-daar-sus-fond.» Solidaarsusfond. «Mina tean: vietnami lapsed ja Tšiili patrioodid ja...» ütles Riho, tark-pea.

«Õige. Kõik, kes abi vajavad,» kiitsid tabelit seadvad pioneerid Rihot. Esialgu seisis tabel tühjalt. Mõne aja pärast aga kleepis nende tähekesega juht oma klassi pioneerirühma nime järele ilusa suure viisnurga.

«Mis see on!» olid tähelapsed kohe pärimas.

«See märgib esimest kümnet rubla, mis me aiandis töötades teenisime ja sõprade aitamiseks anname. Kui neid tähekesi kõigil rühmadel palju koguneb, siis tähendab see, et vietnami või tšiili lastele võib koolitarbeid, ravimeid ja mänguasju saata.»

«Aga meie! Seal on ju väiksemaid lapsi ka!»

«Teiegi võite, kui nuputate.»

Muidugi nad nuputasid!

Korjasid aiandis marju.

Käisid seenel.

Noppisid ja kuivatasisid kummelit ja teelehti.

Tõid vanapaberit.

Ja nüüd on viienda klassi pioneerirühma nime kõrvale kirjutatud ka teise klassi tähe nimi. Suurte viisnurgade kõrval on aga mitu väikest. Rühm ja täht käsikäes.

Õigust öelda võtsid teised rühmad ja tähed kohe eeskuju ning tabelis on nüüd kõikjal kõrvuti suured ja väikesed viisnurgad.

See on hea.

See on väga hea.

Nii peabki olema.

JUTA RENZER

Ilustreerinud IIVI SAMPU-RAUDSEPP

Kas te olete lugenud raamatuid «Tere, tere, tedretähnid», «Kure sukad», «Pesukaru pesupäev», «Varsakabjad», «Lövi Lõrr ja Jänes Jass», «Päike jookseb kaasa» ja «Mis värvi on kodu»? Kõik need raamatud on kirjutanud OLIVIA SAAR päristöö, «Tähekesese» toimetamise kõrvalt. «Tähekest» armastab Olivia Saar nagu oma last. On ta ju «Tähekesese» hälli ääres seisnud ja teda kuusteist aastat kasvatanud!

Praegu kirjutab Olivia Saar väikesi jutte, mis koondab uude raamatusse «Mängitud mängud».

Hallide haabade all
puhkab sõjamees und.
Ta tuli tulest ja rajust,
ta tuli kuulide sajust.
Nüüd kalmule langeb lund.

Kus oli sõduri kodu,
ta tare ja õueaed?
Seal keegi sõjameest ootas
ja ootab kogu see aeg:
käib kaevu ja kambri vahet
ning laual on leib ja piim.
Kuid tulijat pole tulnud,
ning kaotus on emale piin.

Hallide haabade all
puhkab sõjamees und,
ja kalmule liueldes langeb
laia kohevat lund.

KODUMAA on sinu maa,
sama ilus kui õitsev puu,
sama armas kui memme suu,
sama selge kui sügav kaev,
sama tugev kui võimas laev.

Kodumaa on sinu maa,
kus sa sirgud, suureks saad.
Pole teist nii omast maad.

Täna mu ema
tuli tee peale vastu,
pihlad punasid puus.
Täna ma ema käekõrval astun
kooli alguse kuus.
Täna mu emal naeratus silmades
äkitselt särama lõi —
koolist ma ilusa ümara viie
emale koju tõin.

PERE

Kodus on sul mängukarud,
päris koerad, kassid,
kodus on sul mesitarud,
täpilsed tassid.

Kodus sul on oma voodi,
oma ema, isa,
täna sulle koju toodi
väikevend, kes kisab.

See on teie tore pere.
Teil on paljust juttu.
Mine ütle: «Vennas, tere,
kasva suureks ruttul

Ootavad sind mängukarud,
päris koerad, kassid,
aianurgas mesitarud,
laual kirjud tassid.»

HELJO MÄND

NOORED

MÄED

MÄGESID
ON SUURI JA
VÄIKESI. SUURED
MÄED ULATUVAD PILVEDENI JA VEEL
SUUREMAD ÜLE PILVEDE. NEED MÄED
ON VÄGA VANAD. NAD ON TEKKINUD MILJONITE
AASTATE EEST. MEIL SUURI MÄGESID EI OLE.
MEIL ON VÄIKESED MÄED. KÕIGE KÕRDEM
NEIST ON SUUR MUNAMÄGI. TEMA ON TUHANDEID
AASTAID VANA. AGA MÕNED MEIE MÄED ON VÄGA
NOORED. NII NOORED NAGU MINA. VÕI AINULT NATUKE
VANEMAD. NEED MÄED ON INIMESTE TEHTUD. KAEVURID KAE-
VASID MAA ALT VÄLJA PÖLEYKIVI, JA NEED KIVID, MIS EI
PÖLE, KUHJATI MAA PEALE MÄGEDEKS. NEED ON AHERAINEMÄED.

JUGA

MÖNES KOHAS VOOLAB JÕGI AEGLASELT, MÖNES KOHAS RUTEMINI.
KUI JÕES ON KÄRESTIK VÕI KOSK, VOOLAB VESI KIIRESTI. VESI TOR-
MAB KOHE VAHUTADES ÜLE KIVIDE. AGA KÕIGE KIIREM VOOL ON
JOAS. MA KÄISIN ISAGA KEILA JUGA VAATAMAS.
KÜLL OLI SEAL ILUS! MA AINA VAATASIN JA VAATASIN. VESI LANGES
OTSE ALLA. VETT OLI NII PALJU, NAGU OLEKSID KÕIK MEIE LINNA
KRAANID LAHTI TEHTUD JA VEEL ROHKEM. JA KEEGI EI SAA NEID
KRAANE ENAM KINNI KEERATA. VESI AGA KUKKUS JA KUKKUS JA JOA
ALL OLI NAGU TOHUTU SUUR KRAANIKAUSS. TAHTSIN ISA KÄEST KÜSI-
DA, MIS SIIS JUHTUB, KUI SEE KAUSS TÄIS SAAB, AGA ISA EI KUULNUD
MIND. MA ISE KA EI KUULNUD OMA HÄÄLT. VEE KOHIN OLI NII VALI.

ROBERT VAILO

ISEMOODI LOOMAAED

«Hakkame ometi midagi tegema,» torises Kessu ja vaatas effeheitvalt Tripile, kes lesis ükskõiksest suure lasteraamatu värvilise pildi peal. «Sinuga kas või sure igavuse kätte!»

«Eks lähme loomaaeda,» tegi kloun Trip otsekohe effepaneku. «Loomaaias pole midagi taolist ialgi juhtunud. Seal on alati lõbus.»

«Rumal!» pahandas Kessu. «Kuidas me praegu saame minna, kui ema pole kodus! Kelle käest me luba küsime?»

«Eks teeme siis ise endile loomaaia,» ütles Trip. «Pole luba tarvis ega midagi. Ja ärme teeme tavalist loomaaeda, vaid teistmoodi. Lapsed saavad hirmsasti naerda, kui vaatama tulevad.»

Kessu ei taibanud hästi, mismoodi see teistmoodi loomaaed peaks välja nägema.

«No niimoodi, et tiigri puuris pole mitte tiiger, vaid on ahv, ninasarviku asemele paneme kaelkirjaku, kaelkirjaku asemele pika heasüdamliku boamao, boamao asemele lumivalge jääkaru, jääkaru asemele...»

«Aitab, Trip,» oli asi Kessule selge. «Hakkame peale.»

Illustreerinud
AAVO PAISTIK

Kui isemoodi loomaaed valmis sai, tulid kohe esimesed külastajad ja otsid piletid. Jõuadsid kohale ka õpilaste ekskursioonid, kes pääsevad loomaaeda odavama piletiga. Kessu ja Trip jäid esmalt jälgima, mis edasi saab. Ja oli tõesti, mida vaadata ja tähele panna.

Keegi papi uuris pikutavat boamadu, luges tema juures silti «KAELKIRJAK» ja hakkas pahandama: «See on ju peaaegu puhas pettus! Ainult KAEL ongi siia vaatamiseks jäetud, KIRJAK ise on ilmselt kuskile jalutama lastud. Kui vaid poolt looma näidatakse, nõuan ma pool pileti- raha tagasi!»

Tolles paigas aga, kus seisis silt «BOAMADU», mille all tammus ringi hoopis valge jääkaru, seletas koolipoiss, kes ilmselt ei viitsinud kuigi hästi looduslugu õpida:

«Vaadake, kui pehme valge karvaga boamadu! Mina olen niisuguseid palju näinud. Aafrikas tehakse neist iseliikuvaid voodipatju. Hommikul lähevad ise kappi.» Isegi väga paksu karvaga jääkaru ei kannatanud niisugust ennekuulmatut asjatundmatust välja, turtsatas ja keeras poisile ebaviisakalt selja.

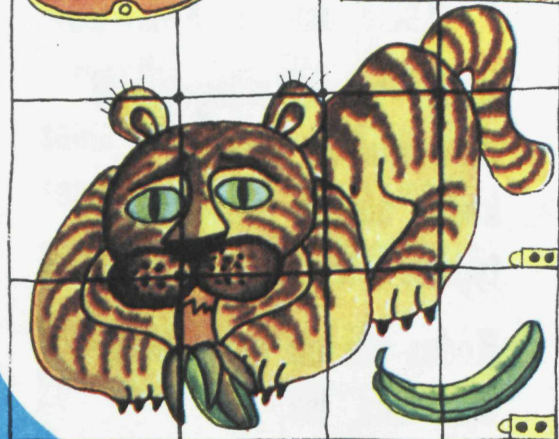
Ringplatsi juures, kuhu oli üles riputatud silt «NINASARVIK», aga tegelikult seisis seal kaelkirjak, ohhetas prillidega tädi:

«Vaadake, lapsed, on see vast alles eksemplar! Sarv kohe päris pilvedesse kasvanud! Ju ta on seda alailma uuristanud, nagu teie oma nina urgitsete! Vaadake mul ette!»

Lapsed pidid ajama pea lausa kukkumiseni kuklasse, et kaelkirjaku kaela lõpuni vaadata, sest see oli tõesti väga pikk. Loomaaias nagu loomaaedades ikka liikus ringi ka loomade söötja söödakäru. Tema aga luges kahjuks vaid silte

AHV →

ETTEVAATUST

ja üksnes nende järgi jagas toitu. Nii juhtuski, et peotäie külmutatud kalu puistas ta boamaole, kes neid külmetamatagi suu sisse ei võta, tiigri leppis puuri paar banaani ning ahvile ulatas raudora otsas kantsaka toorest liha. Jänes ei mõistnud midagi peale hakata pähklitega ega orav omakorda kapsalehega. Tiiger siiski hammustas banaani otsast tüki, aga kuna ta seda ära ei koorinud, tegi niivõrd kõvera näo, et teda hakati otsekohe eriti metsikuks pidama ja riputati üles hoiatussilt:

«ETTEVAATUST! ERITI OHTLIK!»

Ahv imestas lihakantsu külge oma silmad suureks, nuusutas, proovis hambaga, unustas seejärel paugupealt viimase viisakuse ja virutas lihätüki puurivarbade vahelt tagasi välja, söötjale otse vastu pead.

Viimane oli sellisest teguviisist ülimalt üllatatud. Aga kui ta nüüd nägi, et mõirgava tiigri asemel istub puuris hoopis kentsakas ahv, silis ta haiget saanud kohta ja tähendas: «No sel juhul muidugi. Ahv on ikka ja alati üks igavene ahv!» Niisugusest varem nägemata segiajamisest

loomad solvusid ja läksid viimane kui üks loomaaiaist minema. Kuna siia enam midagi vaadata ei jäänud, lahkusid ka külastajad. Ja et kedagi enam süüa ei olnud, läks ära ka loomade söötja.

«Mis nüüd küll saab!», ehmus Kessu. «Loomad kõik tuba mööda laiali!»

«Häda pole midagi,» lohutas teda Trip. «Me ju mõtlesime loomaaeda hästi väikesed loomad. Nad on tegelikult alles päris pisikesed ja seega isegi väga armsad. Vaata, kuidas jääkarupoiss praegu sinu vesivärvitopsis supleb!»

«Aga selles on ju roosa värv!» ahhetas Kessu.

«Ka sellest pole midagi,» leidis Trip. «Olgu tema siis esimene roosa jääkaru maailmas.»

«Korjame nad kiiresti kokku, enne kui veel mõni jõuab pahandust teha!» muretses Kessu.

«Või ennast ära peita,» täiendas Trip.

«Loomad armastavad väiksest peast väga peitust mängida.»

Kaelkirjaku leidsid nad kapi jala tagant, millega see oli peaaegu ühte värvi, ja hüüdsid: «Ukradina, ukradina, mina olen prii!»

Aga ahvi andis otsida. Viimaks leiti see ei kuskilt mujalt kui Tripi enda mütsituti küljest, millega ahvipoeg mõnusalt edasi-tagasi oõtsus.

«Kuidas ma küll kohe selle peale ei tulnud!» süüdistas ennast Trip. «Ahvid armastavad ju pööraselt kiikuda.»

Kui ema koju jõudis, oli tuba endiselt korras ja Kessu jutustas talle, kuidas nad endale isemoodi loomaaia olid teinud, kui lõbus see oli ja millega kõik lõppes.

OSA VÕTAME JOONISTUSVÕISTLUSEST, OSA VÕTAME KIRJANDUSVÕISTLUSEST!

Kaasa võivad lüüa

kõik lapsed, kes kodupõlve peavad või lasteaias käivad,
koolilapsed, kes esimeses, teises või kolmandas klassis õpivad.

Joonistusvõistlusele tee pilt sellest, mis parajasti kõige rohkem meeldib: kas kodust, koolist, kolhoosist, vanemate tööst või lindudest-loomadest. Kui teed mitu ilusat pilti, võid kõik võistlusele saata.

Kirjandusvõistlusele kirjuta jutuke, muinasjutt, luuletus või näidend. Ja loo teema vali jällegi oma lähemast ümbrusest, mida hästi tunned.

Kui töö valmis, ära unusta lisamast ees- ja perekonnanime, vanust, lasteaeda ja rühma (kooli, klassi) ning kodust aadressi. Ümbrikule kirjuta «Võistlustöö» ja aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a, «Täheke». Kiri pane posti hiljemalt 10. jaanuaril 1976.

Ootavad foredad auhinnad!
Paremad tööd avaldatakse «Postipaunas».
«TÄHEKE»

MOLDAAVIA KIRJANIK
PAVEL DARIE

KUNI PÄIKE KÖNNIB TAEVAS

KUNI PÄIKE KÖNNIB TAEVAS,
TAAT NÄEB EHITUSEL VAEVA:
JUHIB SEAL TÖÖMEHI TA,
SUURI MAJU EHITAB.

KUNI PÄIKE KÖNNIB TAEVAS,
EMA VABRIKUS NÄEB VAEVA:
TA ON KOGU ELU SIIN
MEISTERDANUD LELUSID.

KUNI PÄIKSEST SOOJUST HOOVAB,
SENI LILLED VALGUST JOOVAD.
SELLEST MAA PEAL VIKERDAB
LILLELINE VIKERKAAR.

KUNI MEIEGA ON PÄIKE,
SENI SILLERDAVA LÄIKE
ALAL HOIAB VETEPIND
JA LÕÖB LAULU IGA LIND.

KUNI PÄEV ON ÜLEVAL,
RÕÖMSALT KEPSLEB LAPS KUI TALL
ROHELISE PAJU ALL.

AGA SIIS, KUI PÄIKE NÄEB,
ET JALG LAPSEL LOIUKS JÄÄB,
VÄSINULT TA LASKUB MAHA
MÄGEDE JA METSA TAHA.

ÕÖSEL TULEDES ON TÄNAV —
SELLEKS LATERNAID SEAL SÄRAB,
ET MEID PÄIKE MEELES PEAKS,
ET TA TAGASITEED TEAKS.

Tõlkinud LEELO TUNGAL

TIIA TOOMET

MEIE HOOVIS

MEIE HOOVIS ON NII. KÕIGE ENNE TULEVAD ÕUE VÄIKESED POISID. KESKMISED JA SUURED POISID ON HOMMIKUPOOLIKUL KOOLIS. SIIS TULEVAD ÕUE KESKMISED POISID. NEMAD SAAVAD VAREM KOOLIST LAHTI. JA KÕIGE LÕPUKS TULEVAD ÕUE SUURED POISID. KÕIGE ENNE LÄHEVAD TUPPA VÄIKESED POISID. NEMAD LÄHEVAD KÕIGE VAREM MAGAMA. SIIS LÄHEVAD TUPPA KESKMISED POISID. JA KÕIGE LÕPUKS, JUBA PÄRIS PIMEDAS, LÄHEVAD TUPPA SUURED POISID. MILLAL SUURED POISID TOAS OMA KOOLITÜKKE ÕPIVAD, SEDA MINU EMA EI TEA.

LÄTI KIRJANIK
OJÄRS VÄCIETIS

Laul sellest, kus elab talv suvel

TALV ELAB SUVEL KAPIS,
SEAL, KUS KÄPIKUD,
SEAL, KUS KÕRVIK,
SEAL, KUS SALL.

TALV ELAB SUVEL EESKOJAS,
SEAL, KUS UISUD,
SEAL, KUS SUUSAD,
SEAL, KUS KELK.

TALV ELAB SUVEL
JÄÄTISEPUTKAS,
SEAL, KUS JÄÄ.

KUI SAJAB LUND,
TULEB TALV JÄLLE VÄLJA.
JA SUVI POEB
KAPPI JA EESKOTTA.

VÕIB-OLLA JÄÄTISEPUTKASSE KA,
AGA SEDA KEEGI EI NÄE.
KIOSK ON LUKUS.
JÄÄTIST KEEGI EI TAHA.

LÄTI KIRJANIK
VITAUTS LÜDENS

Põhjatuuul

PÕHJATUUL AASALE HÜPPAS,
EHMATAS SUVE.

SUVI LÄKS KASE JUURDE —
KASK AJAS MINEMA,
SUVI LÄKS KUUSE JUURDE —
KUUSK TEDA TORKIS.

SIIS PUGES PEITU
KOGU SUVI
ÜHTE PEHMESSE KÄPIKUSSE.

Tõlkinud ITA SAKS

Illustreerinud ENE PIKK

HELJU RAMMO

KES ON KES?

Tegelased:
Uhke Kukk
Kuri Rebane

Suur kirju **Kukk**, kael kohevil, rind ees, kõnnib uhkelt koduõues edasi-tagasi. Mõne hetke pärast saabub kuri ja ärritatud **Rebane**, «Kukeaabits» kaenas.

Rebane (tigedalt): Ah oled kodus? Hea, et su kätte sain!

Kukk (ilmsüütult): Oled nii kangesti õhevil, kas on midagi paha juhtunud, Rebaseisand?

Rebane: Sa veel küsid?! Ma ütlen, see on häbematus!

Kukk: Mis asi?

Rebane: Mina ei ole nõus!

Kukk: Millega?

Rebane (näitab aabitsat): Vaat sellega! Ja sa ära hakka üldse tagasi ajama, et see ei ole sinu töö! Vaata, siin on suurelt sinu pilt peal!

Kukk (uhkelt): Muidugi on, mina olen ju sümbol.

Rebane: Mida see veel tähendab?!

Kukk: Kas sa tõesti ei tea? Sümbol on võrdkuju. Ja nii ma olengi siin aabitsa peal tarkuse sümboliks ehk tarkuse võrdkujuks. Võib nii ja naa öelda, kuid sisu ikka üks. Tarkus!

Rebane (näitab aabitsat): Ja see «Kukeaabits» on siis sinu meelest tarkust täis?

Kukk (väga uhkelt): Jah! Minu tarkust! Ja ma ei fagane sellest mitte iialgi! Kukesammukestki mittel!

Rebane: Tähendab sinu meelest on see siis tark tegu, kui sa siin oma aabitsas kirjutad, et rebane on kanavaras? Ja sa oled niisuguse lause veel suurte trükitähtedega maalinud!

Kukk: Ah selles on siis asi?!

Rebane: Selles jah! Ja kohe praegu kitkun su neist edevatest sabasulgedest paljaks, siis vaatame, kui tarka laulu sa veel laulad! Vaat selle kõige pikema sule napsan kõigepealt ära!

(Tikub kallale.)

Kukk (hüppab eest ära): Ära tõmba! Ära tõmba!

Rebane: Ei, ma ei jäta, mu kättemaks on magus!

(Ajab **Kukke** taga.)

Kukk (kohkunult): Rebasesaks, Rebasesaks, võib-olla annab seda asja veel parandada?!

Rebane (jätab **Kuke** tagaajamise): Mismoodi parandada?

Kukk: Vaata, kui teeksime selle sõna lihtsalt lühemaks.

Rebane: Mis sõna?

Kukk: Noh, selle koleda liitsõna. Teise poole tõmbaksime lihtsalt maha.

Rebane: Tähendab «varga» võtaksime ära?

Kukk: Just.

Rebane: Oota, ma mõtlen, kuidas siis jääks? (Loeb mõtlikult.) «Rebane on kana.» (Ärritub.) Kana?! Mis sa õige mõtled?! Mul pea otsas!

Kukk (kähku): Hästi, paneme siis «varga» asemele «pea».

Rebane: Ah et «pea»? Kuidas siis kõlaks? (Loeb mõtlikult.) «Rebane on kanapea.» (Ähvardavalt.) Kuule, kas sa pilkad mind või?

Kukk (kärmesti): Ei, ei! Tead, tõmbame terve selle sõna maha.

Rebane: Ah nii? Aga kuidas siis kõlaks? (Loeb jälle.) «Rebane on...» Ja muud midagi? Ei, nii ka ei lähe! Igaüks, kes loeb, tahab ju kohe teada, kes või mis see rebane on.

Kukk (hästi armsalt): Aga kui sa ise ütleksid, kes või mis sa oled? Sest kes seda paremini teab, kui sa ise. Siis ei saaks enam mingit eksimisvõimalustki tulla.

Rebane: Ah ise?

Kukk: Jah.

Rebane: Noh, kui sa just nii väga soovid, et ma ise ütleksin, siis võin ju öelda.

Kukk: Soovin küll.

Rebane (nuputab): Noh, võiks panna nii: «Rebane on ... on kuldpruun.» (Keerutab, üha enam endast vaimustusse sattudes.) Kuld-suu! Kuldne hing! Kullatükk! Kuldpruun, kuldse hingega kuldsuu-kullatükk!

Kukk: Ah nii?

Rebane: Jäi sulle meelde?

Kukk (kordab kiiresti): Kuldpruun, kuldse hingega kuldsuu-kullatükk.

Rebane (asetab aabitsa maha): Panna siis täpipealt nii kirja! (Ähvardab.) Vaata sa mul!

Kukk (aabitsasse parandust tehes): «Rebane on kuldpruun, kuldse hingega kuldsuu-kullatükk.»

(**Rebane** lahkub koos aabitsaga.)

Kukk (kohendab sabasulgi): Õnneks jäid kõik alles!

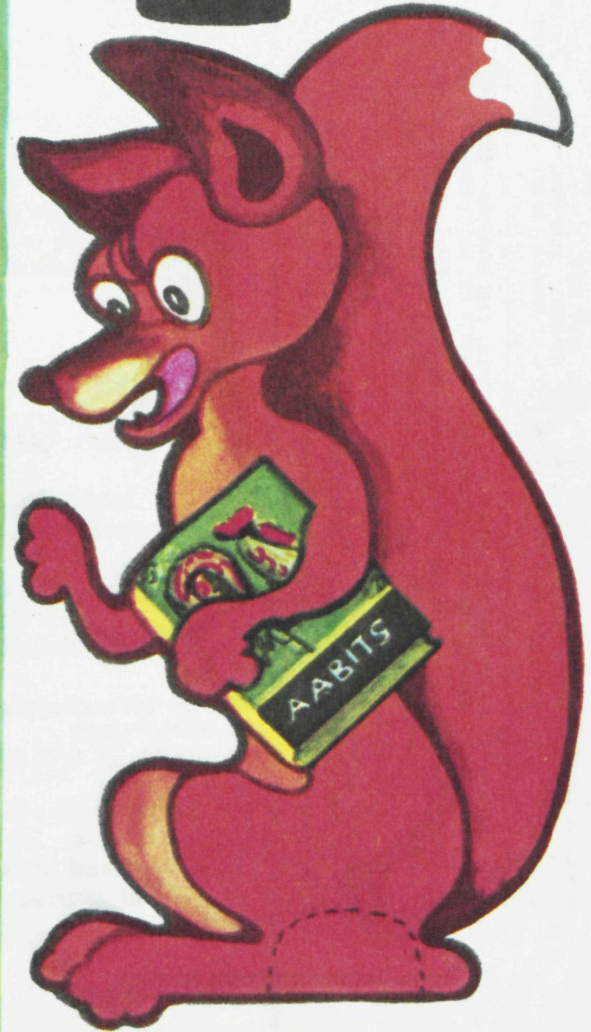
Ning jälle kõnnib **Kukk**, kael kohevil, rind ees, uhkelt oma koduõues edasi-tagasi.

(Lõpp.)

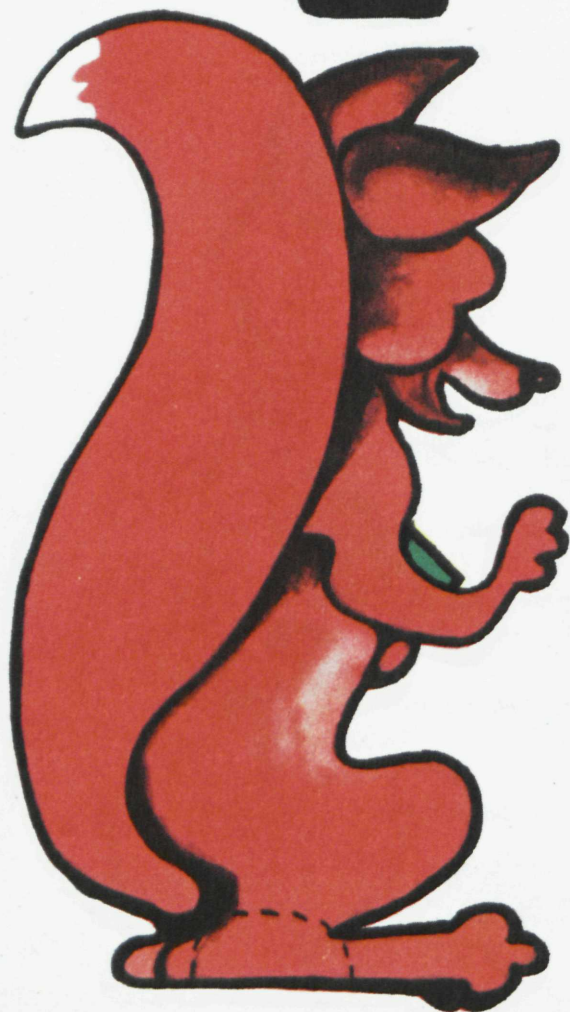

SEDA ROHELIST JOONT MÜDDA LOIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖLEHT

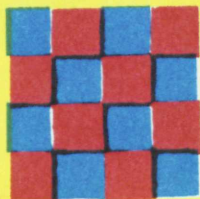
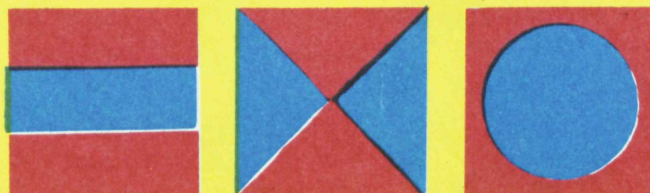
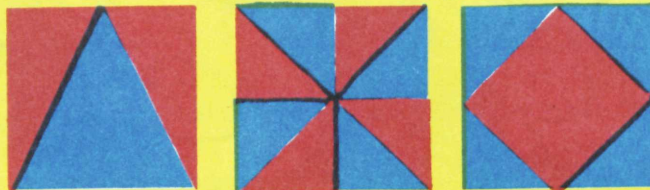

Joonistanud VALLI HURT

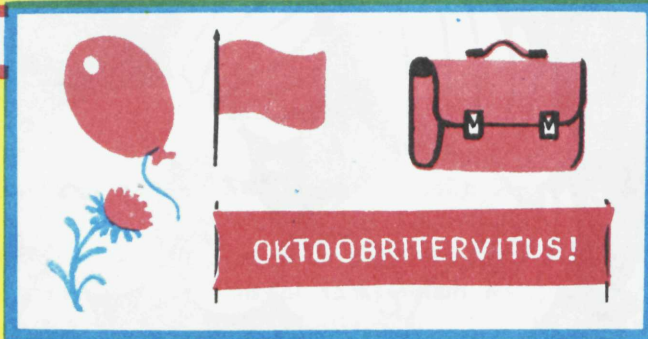

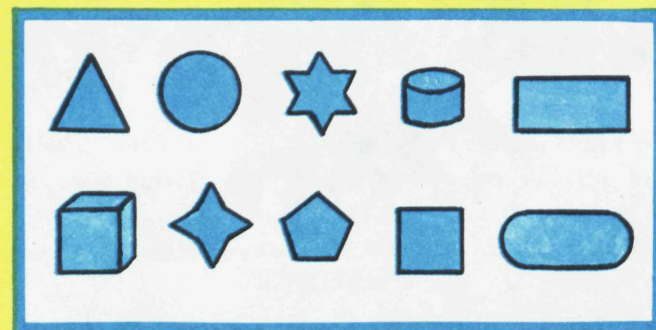
ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA

IGAST RUUDUST PEAB POOL OLEMA SININE, POOL PUNANE. KAS MÕNE RUUDU VÄRVIMISEL ON EKSITUD!

MILLINE JOONISTUS ON ÜLELIIGNE!

MILLISED KUJUNDID SA PAIGUTAKSID PAARI!

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

KES ON KES!

Kopeeri kõrvalolev punase äärega riba [2 korda!] paksemale paberile või papile ja lõika välja. Nüüd lõika välja ka Uhke Kukk ja Kuri Rebane ning liimi ribad ümarat serva pidi nende külge. Mustad jooned kanade juures õuel lõika lahti. Saadud avadest pistad kuke ja rebase välja nii, et saad neid ribadest liigutada.

Otsi endale mängukaaslane, õppige kuke ja rebase jutt selgeks ning etendus võib alata!

RIBA MITTE VÄLJA LÕIGATA!

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

KODUMAA SÜNNIPÄEV

ON OLEMAS ÜKS PÄEV NII HEA,
KOGU MAA SEDA MEELES PEAB.
SEE PÄEV ON KODUMAA SÜNNIPÄEV,
SUURE OKTOOBRI VÕIDUPÄEV.

PEEP PÖDDER,
J. Lauristini nim. Tallinna
16. Keskkooli IV-b klassi õpilane

«Saluut» — joonistanud RUTHA KUURA Turba Keskkoolist.

VARSTI SAAN PIONEERIKS

Ootasin seda päeva nii väga, mil ma oktoobrilapseks saan. Mul oli oktoobrilapse märk ammu ostetud. Seis liniku peal teiste märkide juures. Kui koondusepäev kätte jõudis, tulid meie juurde pioneerid. Nad panid meile oktoobrilapse märgi rinda ja kinkisid lilli. Igaüks sai ka kaardi, millele pioneerid olid kirjutanud: «Ole tubli oktoobrilaps!» Käin nüüd neljandas klassis. Paljud meie klassist on juba pioneerid. Mina olen klassis kõige noorem. Olen alles üheksa-aastane. Varsti saan ka mina punase kaelaräti. Arvan, et pioneer olla on veelgi toredam kui oktoobrilaps.

KAIDI HEINMETS,
Kingissepa Algkooli
IV-c klassi õpilane

JUKK JA TUKK

I
Elasid kord kaks poissi. Üht hüüti Jukiks, teist Tukiks. Nad olid väga vallatud poisid ja tegid vanaema äraolekul igasuguseid vempe.

Neljapäeva õhtul, kui vanaema oli tööle läinud, küsis Jukk:

«Mida me täna teeme?»

«Lähme seda traktorit vaatama, mis õuel seisab!» oli Tukil kohe plaan valmis.

«Aga kui traktorist nägema juhtub?» kõhles Jukk.

«Kükitame kabiini põrandale, kui keegi peaks traktori juurde tulema,» ütles Tukk.

«Eks lähme siis!» andis Jukk järele.

Poisid läksid õue.

II

Kui traktorist Rein õues mürinat kuulis, küünitas ta aknast välja vaatama. Traktorist imestas väga, kui nägi traktorit nurga taha

kaduvat. Otsekohe tõstis ta kära. Õige pea oli kogu maja jalul.

«Kes küll selle traktoriga minema sõitis?» ahastas tädi Leena. Hetke pärast kihutas auto täiskõrgul traktorile järele.

III

«Mis sa ometi tegid?» ehmus Jukk, kui mootor mürisema hakkas.

«Pole midagi,» lausus Tukk, «kohe panen mootori seisma.»

Ta vajutas pedaalile, kuid oh häda! Mootor võpatas, hakkas turtsuma ja traktor tormas minema.

«Appi!» karjus Tukk ja sulges silmad. «Ma ei suuda traktorit peatada!»

Ent Jukk kahmas enesekindlalt rooli ja jäi ootama, mis edasi saab...

(Järg detsembrikuu numbris.)

EERO VALDNA,

Tallinna 44. Keskkooli IV-a klassi õpilane

Kuidas see jutt lõpeb! «Täheke» ootab, et sa prooviksid ka kirjutada, mis poistega edasi juhtub. Kes Eero jutule huvitava järje kirjutab, saab auhinnaks raamatu ja «Täheke» rinnamärgi.

Esikaanel GUSTAV GERMANI foto
«Külas Olga Lauristini!».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 131, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3010. Тираж 66 000.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 11 — 1975, XVI aastakäik, ilmub üks kord kuus, EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Märdi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Raiffiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja A. Aare, vanemkorrektor E. Orgmets. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koostöö, teadus, tehnik 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; vanemkorrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 3. X 1975. Trükkida antud 22. X 1975. Trükkiaarv 66 000. Offsetpaber nr. 1 60×90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,65. MB-08672. Tellimise nr. 3010. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

MIS ON KERAA- MIKA?

Ek s muidugi põletatud saviesemed.

Neid on igas kodus terve kogum. Köögikapist vaatavad vastu kausid ja taldrikud, kruusid ja tassid, piimakann ja suhkrufoos. Laual on lillevaas. Seinal on toredates rahvariietes tüdrukuga iluplaad. Ja mänguasjariiulil savinukk, lontis kõrvadega faksikoer, fännilise seljaga hirveke.

Muide, ka aknalauale ritta seatud lillepotid on keraamika. Ning telliskivid, punased katusekivid ja põllul maakuivendusforud on keraamika.

Niiske savi on pehme ja väga sitke. Savitaiglat saab hõlpsasti voolida, muljuda või pressida. Vaja ainult kunstniku osavaid käsi, ja valmivadki imeilusad vaasid, inim- või loomaku-

teise otsa neli täislaaditud kaubavagunif, vaat nii tugev on pressi surve. Ja pressi alt terasvormist tulevadki tavalised supi- või praetaldrikud. Masin teeb keraamikatooteid kiiresti ja palju.

jud, seinaplaadid. Vabrikutes tehakse paljusid keraamikatooteid masinatega. Näiteks taldrikuid tehakse niimoodi. Terasvormi pannakse savitükk ja vorm asetatakse savile hiiglajõuga. Noh, kui saaksime meie «Tähekesed» ajakirjale panna üks-

Seepärast on need ka kunstniku kätega tehtuist märksa odavamad.

... Kas sa oled niiskest savist mõne eseme välja voolinud? Kui oled, siis tead hästi, et savi kuivab kiiresti. Saviesemed hakkavad pragunema ja lõpuks pudenevad tükkideks. Et seda ei juhtuks, põletatakse saviesemeid erilises

ahjus. Kas niisama kuumuse käes või otse tuleleegis. Põletatud saviesemed muutuvad kivikõvaks. Kuid nad jäävad urbseks. Näiteks vaasi ei saa vett panna: vesi imbub läbi vaasiseina välja. Enne põletamist kaetakse toidunõud, vaasid ja paljud muud keraamikaesemed glasuurilahusega. Kuumas ahjus muutub lahus klaasjaks: esemete pind kattub läikiva glasuurikihiga. Nüüd võib vaasi vett valada, kaussi kisselli ja taldrikule suppi tõsta.

EINO TALI

Savinukud ja seinaplaadid Tallinna Ehituskeraamika Tehase põletusahjus.

Keraamilised vaasid.

«Rebane» — Tallinna Pioneeride ja Koolinoorte Palee keraamikaringi liikme TANJA SMELOVA töö.